

Arrest

nr. 190 018 van 24 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, komt op 24 november 2008 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 25 november 2008 asiel aan.

1.1.1. Op 18 mei 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat deze beslissing op 16 december 2009 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 36 305 van 18 december 2009 het ertegen ingestelde beroep.

1.1.2. Op 8 januari 2010 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 47 048 van 5 augustus 2010 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 9 september 2010 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 14 september 2010 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quater). Bij arrest nr. 58 782 van 29 maart 2011 stelt de Raad de afstand van het geding vast dat tegen deze beslissing werd aangevat.

1.3. Op 14 oktober 2011 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie van een Belg. Vervolgens wordt hij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 5 juli 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt op 5 augustus 2013 door de burgemeester van De Haan aan de verzoeker ter kennis gebracht. Op 4 september 2013 verzoekt het gemeentebestuur van De Haan de Commissaris van de politie deze beslissing nogmaals te betekenen omdat de verzoeker op 5 augustus 2013 zijn F-kaart niet bij had en hem toen werd voorgesteld zijn F-kaart binnen te brengen zodat hij de beslissing kreeg, doch de verzoeker zich niet meer gemeld had. Op 10 september 2013 stelt de Commissaris van de politie dat aan dit verzoek niet voldaan kan worden omdat de verzoeker niet meer woont op het adres waar hij was ingeschreven. Per fax van 24 september 2013 worden de diensten van de verwerende partij hiervan op de hoogte gesteld en wordt gevraagd of de verzoeker ambtshalve mag worden geschrapt.

1.5. Op 15 november 2013 wordt de verzoeker van ambtswege geschrapt.

1.6. Op 2 juli 2015 en op 26 augustus 2016 dient de verzoeker een aanvraag in tot herinschrijving. Op 19 oktober 2016 wordt hij verzocht om bewijzen voor te leggen van zijn aanwezigheid in België tussen 10 september 2013 en 2 juli 2015. Op 21 februari 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de verzoeker geen toepassing kan genieten van artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) en van artikel 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.7. Op 7 maart 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

1.8. Op dezelfde dag wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: C(...)

voornaam: A(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07/03/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 14/09/2010 en 05/08/2013)

Betrokkene diende op 09/09/2010 een tweede asielaanvraag in. Het CGVS nam deze aanvraag niet in overweging op 14/09/2010. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 5 dagen (bijlage 13quater) werd hem rechtstreeks ter kennis gebracht op 14/09/2010. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend op 4/10/2010. Op 29/03/2011 werd afstand van geding genomen. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Op 9/11/2011 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging in op basis van geregistreerd partnerschap met T(...) M(...) C(...) M(...)). Deze wettelijke samenwoning is eveneens stopgezet op 15/06/2012. Op 05/07/2013 stelde DVZ een einde aan zijn verblijfsrecht (bijlage 21) en gaf bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel op 05/08/2013. Indien

betrokkene nog een relatie zou hebben met T(...) M(...) C(...) M(...) dan toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Guinée. Zowel betrokkene als mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien wonen zij momenteel niet meer samen.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming.

De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 2 jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 2 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. “

1.9. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoeker had ingediend tegen de tenuitvoerlegging van de onder punt 1.7 vermelde beslissing, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 183 893 van 15 maart 2017. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het inreisverbod werd verworpen bij arrest nr. 183 894 van dezelfde datum.

1.10. Op 19 april 2017 werd verzoeker gedwongen van het grondgebied verwijderd.

1.11. Het beroep tot nietigverklaring tegen de onder punt 1.7 vermelde beslissing werd bij arrest nr. 190 017 van de Raad van 24 juli 2017 in de zaak 202 090 verworpen.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Zij stelt dat er in de bestreden beslissing sprake is van twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, met name het bevel van 14 september 2010 en de bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten van 5 augustus 2013. Met betrekking tot het eerst vermelde bevel om het grondgebied te verlaten van 14 september 2010 betoogt zij dat dit impliciet uit het rechtsverkeer verdween door het verblijfsrecht dat de verzoekende partij nadien kreeg op basis van de wettelijke samenwoning, dat uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State blijkt dat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet te verzoenen valt met een machtiging tot verblijf en een dergelijke machtiging de stilzwijgende intrekking impliceert van een eerder afgeleverd bevel zodat elke verwijzing door de bestreden beslissing naar het bevel van 14 september 2010 niet dienstig is. Aldus, zo stelt de verzoekende partij, is het de vraag of de verwerende partij wel een inreisverbod van twee jaar zou hebben opgelegd, en niet korter, mocht zij dit correct hebben geëvalueerd.

3.2. De Raad stelt vast dat dit middelonderdeel ook al aan bod was gekomen in het verzoekschrift en dat de verwerende partij het in haar nota volstrekt onbesproken heeft gelaten.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...).”

De duur van het inreisverbod moet dus, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

De motivering met betrekking tot het bepalen van de duur van het inreisverbod vangt aan als volgt:

“Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 14/09/2010 en 05/08/2013)

[...].”

De verwerende partij heeft dus de vaststelling dat “geen gevolg [werd] gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 14/09/2010 en 05/08/2013)” uitdrukkelijk betrokken bij het bepalen van de duur ervan. Met andere woorden: het gegeven dat niet slechts één keer, maar twee keer geen gevolg zou zijn gegeven aan de eerdere bevelen, werd door de verwerende partij beschouwd als één van de specifieke omstandigheden van het geval.

De vraag die zich in casu stelt is of zij er op deugdelijke wijze van kon uitgaan dat de verzoekende partij ten onrechte geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 14 september 2010.

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij op 14 oktober 2011 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie van een Belg en dat hij daaropvolgend in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Het toekennen van een dergelijk verblijfsrecht staat haaks op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan dan ook niet anders worden geïnterpreteerd als dat de verwerende partij haar eerdere beslissing van 14 september 2010 houdende afgifte van een dergelijk bevel impliciet doch zeker heeft ingetrokken, zodat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. In die omstandigheden kon de verwerende partij vanaf de datum van de erkenning van het verblijfsrecht dan ook niet meer verwijzen naar het ingetrokken bevel om het grondgebied te verlaten van 14 september 2010 als zijnde een bevel waaraan de verzoekende partij gevolg had dienen te geven als gegeven waarmee rekening werd gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. De verzoekende partij maakt aannemelijk dat het inreisverbod korter zou zijn geweest, mochten de voorliggende gegevens correct zijn geëvalueerd. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

3.4. Het middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS